

Γράφει ο **Μάκης Γεωργιάδης**

Ο tempora, ο mores! Ζούμε στην εποχή όπου μέσα σε μια νύχτα τηλεοπτικές εκπομπές μετασηματίζονται σε πολιτικά κόμματα – μεσοίες και ποδοσφαιρικές ΠΑΕ μετατρέπονται σε δημοτικές παρατάξεις. Ως φαινόμενα μιας νέας εποχής έχουν και τα δύο ιδιαίτερο ενδιαφέρον. Ωστόσο αυτό που θα μας απασχολήσει στο παρόν σημείωμα είναι η νέα ποιότητα που κομίζει η ανάμειξη ποδοσφαίρου και πολιτικής και οι παράμετροι οι οποίες μπαίνουν πλέον στα πολιτικά τεκταινόμενα, όταν μάλιστα η χώρα μαστίζεται από τη χειρότερη οικονομική κρίση των τελευταίων 70 χρόνων.

Ο όρος «ποδοσφαιροποίηση της πολιτικής», είναι μάλλον ανεπαρκής για να περιγράψει σε όλο του το εύρος το τι πραγματικά συμβαίνει και τι ακριβώς σημαίνει η ανακοίνωση της υποψηφιότητας για τη δημαρχία του Πειραιά των μεγαλοπαραγόντων της ΠΑΕ Ολυμπιακός. Συν τοις άλλοις, με εφιαλτήριο μια λαοφιλή ποδοσφαιρική ομάδα έχουν χτιστεί πολιτικές καριέρες και διεθνώς με χαρακτηριστικότερο όλων το παράδειγμα του «μπερλουσκονισμού».

Τι σημαίνει λοιπόν η υποψηφιότητα του προέδρου της Σούπερ λίγκας και αντιπροέδρου της ΠΑΕ Ολυμπιακός, Γιάννη Μώραλη για τη δημαρχία στον Πειραιά καθώς και η υποψηφιότητα ως δημοτικού συμβούλου του εφοπλιστή και ιδιοκτήτη της ίδιας ΠΑΕ, Βαγγέλη Μαρινάκη; Είναι απλώς η αναβίωση παλιών πολιτικών διαφορών του τελευταίου με τον νυν δήμαρχο Β. Μιχαολιάκο εξαιτίας παλαιότερης οικογενειακής κόντρας εντός των γραμμών της Νέας Δημοκρατίας; Είναι μια εξήγηση η οποία δίνεται από τον αστικό τύπο αλλά μάλλον κρύβει περισσότερα από όσα δήθεν αποκαλύπτει. Η συγκεκριμένη διαμάχη είναι ένα επιμέρους στοιχείο του συνολικού φαινομένου. Όπως και η διασύνδεση του νυν δημάρχου με ανταγωνιστικά προς τις επιχειρήσεις του Β.Μαρινάκη συμφέροντα και κυρίως τον Δ. Μελισσανίδη.

No politica! Μόνο συμφέροντα.

Το περιβόητο σύνθημα των οπαδών του ολυμπιακού στις εξέδρες του γηπέδου Καραϊσκάκη, έρχεται πλέον σε ευθεία αντίθεση με τις επιδιώξεις του «μεγάλου αφεντικού» και έχει ενδιαφέρον να δούμε πως θα απαντηθεί τόσο στο γήπεδο όσο και στην κάλπη. Η εφεύρεση αυτής της τακτικής προκειμένου να καλυφθεί η σιωπή της πλειονότητας των οργανωμένων οπαδών του ολυμπιακού ειδικότερα μετά τη δολοφονία του Π. Φύσσα καθώς και η διάβρωσή τους από τη Χρυσή Αυγή, έρχεται να αμφισβητηθεί εξ αντικειμένου από την επιλογή του προέδρου της ερυθρόλευκης ΠΑΕ.

Όσο κι αν διατυμπανίζει ο ίδιος και ο Γ. Μώραλης ότι το ψηφοδέλιό τους δεν είναι ούτε ποδοσφαιρικό ούτε και στενά κομματικό, δεν αναιρεί την πολιτική ουσία του ζητήματος. Διότι είναι ξεκάθαρο πως η επιδίωξη αναρρίχησης στο δημορχιακό θώκο ξεκάθαρα των επιχειρηματικών συμφερόντων είναι βαθύ πολιτικό ζήτημα.

Με μήλον της έριδος το μεγαλύτερο λιμάνι της Ελλάδας και ένα εκ των μεγαλύτερων της Ευρώπης, είναι προφανές ότι στόχος του συγκεκριμένου ψηφοδέλιου δεν είναι σε καμία περίπτωση η εξυπηρέτηση των κοινωνικών αναγκών. Ο έλεγχος της διαμετακομιστικής και εμπορευματικής δραστηριότητας και το τσάκισμα των ανταγωνιστών περνάει πλέον μέσα από τους δήμους και τις περιφέρειες. Αυτά τα μικρά τοπικά κράτη τα οποία ευνοεί ο Καλλικράτης και η Ευρωπαϊκή νομοθεσία. Έτσι το ξεπούλημα του λιμανιού στους Κινέζους μπορεί να είναι κεντρική κυβερνητική επιλογή, αλλά οι υπόλοιπες επιμέρους συμφωνίες και τα «ντήλ» σχετίζονται με την αγορά. Στόχος καθίσταται το μονοπώλιο στην τοπική αγορά και ο έλεγχός της μέσω της κατάκτησης της εξουσίας του τοπικού κράτους. Το μοντέλο σκέψης και τα εργαλεία υλοποίησης αυτών των στόχων είναι δοκιμασμένα με απόλυτη επιτυχία στο χώρο του ποδοσφαίρου. Μια μείξη θεμιτών και αθέμιτων μέσων, μαφιόζικων πρακτικών και ελέγχου κάθε λογής παρασκηνίου αποτελούν τα συνταγή της επιτυχίας με βιτρίνα μια λαοφιλή ποδοσφαιρική ομάδα.

Ο συνδυασμός των εξουσιών που προσφέρουν τα τοπικά κράτη μέσω του Καλλικράτη σε συνδυασμό με την επικράτηση της «επιχειρηματικότητας» και της «ανταγωνιστικότητας» σπάνε την κλασική αστικοδημοκρατική αντίληψη της αντιπροσώπευσης και ταυτόχρονα υποτάσσουν στο κέρδος των ισχυρών οικονομικών παραγόντων κάθε είδους κοινωνική και λαϊκή ανάγκη. Υπό αυτήν την έννοια είναι ορθάνοιχτο πλέον το πεδίο άμεσης επιχειρηματικής πολιτικής παρέμβασης η οποία αποζητεί απευθείας λαϊκή νομιμοποίηση και

ανάθεση διά της ψήφου. Ένα εργαλείο ωστόσο που ακούει στο όνομα «οπαδικός στρατός» και η επίκληση του «μεγαλείου του συλλόγου», είναι εξίσου απαραίτητο στη σημερινή φάση όσο και στο παρελθόν.

Ο Β. Μαρινάκης και ο Γ. Μώραλης δεν είναι οποιοσδήποτε υποψήφιοι σε οποιαδήποτε πόλη. Ο νευραλγικός ρόλος του Πειραιά συνδέεται μονοσήμαντα με τη δόξα και τις επιτυχίες του Ολυμπιακού. Και ο επιτυχημένος πρόεδρος συνδέεται γραμμικά με μια επιτυχημένη διαχείριση του δήμου. Αυτός ο οπαδικός στρατός που συνειδητά ή ασυνείδητα κλήθηκε να διαφυλάξει τα επιχειρηματικά συμφέροντα του Σ. Κόκκαλη και ξεσηκώθηκε γι αυτά, καλείται τώρα να «βγάλει στον αφρό» τους νυν ιδιοκτήτες και τα στελέχη της ομάδας.

Κουρσάροι και μαφίες με ποδοσφαιρικές φανέλες

Πίσω λοιπόν από την ακατάσχετη, άχρωμη και άοσμη φλυαρία με τα βαρετά κλισέ για «ανθρώπινο Πειραιά», για πόλη «όλων των δημοτών» και άπειρα άλλα, αυτό που κρύβεται είναι η στυγνή επιχειρηματική λογική η οποία απαιτεί τη λεηλασία των δημόσιων και των φυσικών πόρων, των ανθρώπων και των ίδιων των συμβόλων της δραστηριότητάς τους όπως οι ποδοσφαιρικές ομάδες. Όλα αυτά συνδυάζονται

στην περίπτωση του Πειραιά όπου πίσω από τις βιτρίνες του Ολυμπιακού, και αύριο ίσως και του δήμου, καμουφλάρεται μια επιχειρηματική κάστα η οποία δεν έχει να ζηλέψει τίποτα από τη μαφία. Για τον τρόπο που λύνει τις διαφορές της, για τον τρόπο που ελέγχει το παρασκήνιο και για το εύρος και την ποικιλία χρηματοδότησης έκνομων δραστηριοτήτων, οργανώσεων και κομμάτων από τη φασιστική ως τη νεοφιλελεύθερη δεξιά. Ο πολιτισμός ενός ακραίου ποδοσφαιρικού κρετινισμού βγαίνει βόλτα στα καφενεία, τους δρόμους και τις πλατείες της πόλης και απειλεί να καταπιεί κάθε ζωντανό κύτταρο αντίστασης.

Σε πολιτικό επίπεδο η υποψηφιότητα Μώραλη υπό τις ευλογίες Μαρινάκη, σηματοδοτεί τη διάρρηξη των σχέσεων με το Μέγαρο Μαξίμου και μια πολυδιάσπαση στο χώρο της Δεξιάς. Η εξέλιξη αυτή δημιουργεί σοβαρό πρόβλημα στη Νέα Δημοκρατία καθώς κινδυνεύει να μην εκλέξει πλέον δήμαρχο σε καμία από τις μεγάλες πόλεις της χώρας. Αν υπήρχαν οι προϋποθέσεις για εκλογή «γαλάζιου» δημάρχου, αυτές επικεντρώνονταν στον Πειραιά. Άλλωστε εκεί με ολόκληρη επικοινωνιακή φιέστα ο Α. Σαμαράς είχε επισήμως δώσει το χρίσμα στο Β. Μιχαλολιάκο. Οι ισορροπίες τώρα δείχνουν να ανατρέπονται και στο πεδίο

των πολιτικών εντυπώσεων καθώς στα ζητήματα ουσίας μια πιθανή επικράτηση του συνδυασμού του Γ. Μώραλη όχι μόνο δεν αλλάζει τις μνημονιακές επιταγές και ισορροπίες, αλλά αντιθέτως όπως αναφέραμε και παραπάνω τις ενισχύει και δίνει ένα ξεκάθαρο μήνυμα μετατροπής των δήμων σε επιχειρήσεις και δημοσιονομικά κάτεργα κατά τις επιταγές της ΕΕ, των δεσμεύσεων του μνημονίου και του Καλλικράτη.

Η εισαγωγή του «Μπερλουσκονισμού» με τις βαλκανικές του ιδιομορφίες στην πολιτική ζωή της χώρας έχει συντελεστεί ανεξαρτήτως του αποτελέσματος των επικείμενων εκλογών. Το ζητούμενο είναι σε μία ιστορική εργατούπολη σαν τον Πειραιά, στην κοιτίδα του ελληνικού βιομηχανικού προλεταριάτου, να ανατραπούν οι ισορροπίες υπέρ της εργατικής τάξης και του λαϊκού κινήματος με ταξικούς όρους και όχι με οπαδική - πελατειακή λογική η οποία για να αποδίδουμε τα του Καίσαρος τω Καίσαρι, έχει επικρατήσει εδώ και κάποιες δεκαετίες στο μεγάλο λιμάνι. Αυτή η παράμετρος εξακολουθεί να αποτελεί Δήλιον πρόβλημα για την Αριστερά και ειδικά την αντικαπιταλιστική κι επαναστατική της πτέρυγα η οποία επιδιώκει ως πρωταγωνιστή τον αγωνιζόμενο λαό και όχι τον Ολυμπιακό των επιχειρηματικών και σκοτεινών συμφερόντων.

X - IV - 2014